

காரிதத்தாதுவும் காரிதக் காரிதத் தாதுக்களும்

By

ஹெப்சி ரோஸ் மேரி, அ.

இணைப்பேராசிரியர், கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம், கேரளா, இந்தியா.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் அவ்வவ்காலத்து மொழி நிலைகளையும் மொழியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. தமிழ்மொழியில் வடமொழிக்கலப்பு ஏற்பட்டபோது வடமொழி இலக்கண மரபுகளைத் தழுவி இடைக்காலத்தில் இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. அவ்வடமொழிக்கலப்பால் தோன்றிய மாற்றங்களை இடைக்காலத்தில் தோன்றிய வீரசோழியம் பதிவாக்கியுள்ளன. காரிதத்தாதுக்கள் என்பது பிறவினைகளைக் உணர்த்தி நி்க்கின்றன. தன்வினை, பிறவினைகளை இடைக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் மரபு நிலையில் எவ்வாறு எடுத்துரைத்துள்ளன என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்க முயல்கிறது.

கலைச்சொற்கள்: கேவலத்தாது, காரிதத்தாது, காரிதக் காரிதத்தாது.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் தன்வினையைப் பல நிலைகளில் விளக்கியுள்ளன. வினையடிகள் ஏற்கும் பல்வேறு ஒட்டுகள் அல்லது உருபுகளின் பண்பை வைத்துக் கொண்டுத் தன்வினை பிறவினை என இலக்கண நூலார் பிரிப்பர். ஒரு வினையைத் தானே செய்தால் தன்வினையாகும். ஒரு வினையைப் பிறர் ஒருவரைக் கொண்டு முடிக்கும் செயல் பிறவினையாகும். தன்வினையையும் பிறவினையையும் தொல்காப்பியர் எழுத்ததி காரத்தில் 'இருவயின் பொருட்டாகும்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதைத்தொடர்ந்து வந்த இலக்கண நூல்கள் ஓரளவுக்கு தன்வினை, பிறவினையை எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கட்டுரை இடைக்கால இலக்கண நூல்களான வீரசோழியம், நேமிநாதம் நன்னூல் கூறும் தன்வினை, பிறவினைகளை எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

தன்வினை பிறவினை பற்றிய

முன்னாய்வுகள்

தன்வினை, பிறவினை பற்றிய தனித்த ஆய்வுகள் வெளிவரவில்லை. எனினும்

வினையின் அமைப்பைக்கூறும்போது அதன் உட்கூறாகத் தன்வினை பிறவினைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. ச. அகத்தியலிங்கம், மோ. இசுரேல், அ. வேலுப்பிள்ளை, கு. பரமசிவம், கி. நாச்சிமுத்து, சுபாஷ், த. அஜி போன்றோர் ஆய்வுகள் அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். அ.வேலுப்பிள்ளை தன்வினை பிறவைனைகளை இயக்குவினைகளுள் அமைத்துள்ளார். அறவேந்தன் தன்வினை பிறவினைகளைச் சிங்களமொழி இலக்கண நூலான சித்தத்சங்கரவாவோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளார். த.அஜி.விரசோழியம் பிரயோக விவேகம் கூறும் தன்வினை பிறவினைகளை ஆராய்ந்துள்ளார். அவர்கள் கூறும் கருத்துக் களையும் இக்கட்டுரை ஆங்காங்கு சுட்டிச் செல்கின்றது.

தன்வினை/பிறவினை

ஒரு வினையைத் தானே செய்தால் தன்வினையாகும். ஒரு வினையைப் பிறர் ஒருவரைக் கொண்டு முடிக்கும் செயல் பிறவினையாகும். தன்வினையையும் பிறவினையையும் தொல்காப்பியர் எழுத்ததி காரத்தில்

‘உப்பகாரம் ஒன்றை மொழிய
இருவயின் நிலையும் பொருட்டாகும்’

(தொ.எ.76)

எனத் தன்வினை பிறவினைகளை ‘இருவயின் பொருட்டாகும்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் ‘தபு’ என்ற சொல்லை எடுத்துக் காட்டி இச்சொல் தன்வினை பிறவினைகளில் அமையும் விதத்தை விளக்கியுள்ளனர். அதாவது இச்சொல்லைப் படுத்துச் சொல்ல ‘நீ சா’ எனத் தன்வினையாம் எடுத்துச் சொல்ல ‘நீ ஒன்றனைச் சாவி’ எனப் பிறவினையாம் என எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். தொல்காப்பியர் இருவயின் பொருட்டாகும் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட்டாரே அன்றி தன்வினை, பிறவினை என்று நேரடியாக எங்கும் பகுத்துக்கூறவில்லை. ஆனால் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கண நூல்களுள் வீரசோழியம் தன்வினையைப் கேவலத்தாது என்றும் பிறவினையைக் காரிதம், காரிதக்காரிதம், காரிதக்காரிதக் காரிதம் என்றும் விளக்கியுள்ளது.

பிறவினை வகைகள்

வீரசோழியம் பிறவினை வகைகளை,

“ஆட்டாற்று தீற்றாதி தாதுக் களையடற்
காரித மென்று
ஓட்டா வறிக, உரையின் படி யொப்பில்
விப்பி பின்பு
மூட்டா வறி காரிதக்கா ரிதம், முன்பில்
தாதுவின்கட்
காட்டா வறியவை காரிதக் காரிதக்
காரிதமே” வீ சோ.65

என்ற நூற்பாவில் மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. அவையாவன,

1. காரிதம்
2. காரிதக் காரிதம்
3. கரிதக்காரிதக் காரிதம் என்பனவாகும்.

‘ஆட்டு’ என்பது காரிதத் தாது, காரிதத் தாதுவுடன் வி, பி என்னும் விசுதிகளைச் சேர்க்க ஆட்டுவி, கேட்பிப்பி என்று காரிதக் காரிதத் தாதுக்களாகின்றன. காரிதக் காரிதத் தாதுக்களுடன் மேலும் வி, பி விசுதிகளைச் சேர்க்க ஆட்டுவிப்பி, ஊட்டுவிப்பி என்பன காரிதக் காரிதக் காரிதத் தாதுக்களாகின்றன (வீ.சோ.65). இவ்வாறு தன்வினை, பிறவினையைக் கூறும்மரபு தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறவில்லை. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் தன்வினை, பிறவினைகளை எடுத்துச் சொல்லல், படுத்துச் சொல்லல் மூலம் விளக்கி இருக்க வீரசோழியம் தாதுக்களின் பின்வரும் உருபுகளின் அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளது. இவ்வாறு தன்வினை பிறவினை பகுப்பு நேமிநாதத்திலும் இடம்பெறவில்லை. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த நன்னூலார்,

தன்வினை பிறவினைப் பாகுபாட்டை வெளிப்படையாகச் சுட்டவில்லை அவர்,

‘செய் என் வினைவழி விப்பி தனிவரின

செய்வி என் றேவல் இணையின் ஈரேவல்’

(நன்.138)

செய் என்னும் ஏவல் ஓர் விசுதி பெற்று செய்வி என்றவரும். செய்வி என்பது மேலும் ஓர் ஏவல் பெற்று செய்விப்பி என வரும் என்பது இதன் பொருள். அவர் பிறவினையை ஏவல், ஈர்ஏவல் என்ற முறையிலேயே விளக்கியுள்ளார். அதாவது ஒரு வினையை நீ ஒருவனைக் கொண்டு செய்வித்தல், ஒருவனைக் கொண்டு மற்றவனைச் செய்விக்குமாறு ஏவுதல் என்ற இருநிலைகளில் விளக்கியுள்ளார்.

நன்னூலார் இவ்வாறு கூறுவதற்கு முன்னோடியாக வீரசோழியர் திகழ்ந்தார்.

(எ.டு) நடப்பி, வருவி
நடப்பிப்பி, வருவிப்பி

இதில் நன்னூலார் கூறும் ஓரேவல், ஈரேவல் என்பது வீரசோழியக்கருத்தை ஒத்ததாகும். எனவே பவணந்தி முனிவர் புத்தமித்திரரைப் பின்பற்றியுள்ளாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நன்னூலார் கூறும் ஈரேவல் என்பது வீரசோழியம் கூறும் காரிதக்காரிதம் ஆகும். அதாவது, ஒருவனைக்கொண்டு மற்றவனைச் செய்விக்குமாறு ஏவுதல், இதன்கண் எவுதல் கருத்தா இருவரும் இயற்றுதல் கருத்தா ஒருவனும் உள்ளனர். இதனை இருமடி ஏவல் என தி.வே. கோபாலையர் (வீ.சோ.பக்.248) கூறுகிறார். நன்னூலார் வி, பி இணைந்து வருவது ஈரேவல் எனக் கூறுகிறார். இதனையே வீரசோழியம் காரிதக்காரிதக் காரிதம் எனக் கூறுகிறது. கோபாலையர் இதற்கு, “ஒருவனை ஏவிட, அவன் மற்றொருவனை ஏவ, அவன் பிறன் ஒருவனை ஏவிச் செயலை நிகழ்த்துவித்தல், ஆட்டுவிப்பி - (ஆடு) ஆட்டு, ஆட்டுவி, ஆட்டுவிப்பி என இதன்கண், ஏவுதற்கருத்தா மூவர், இயற்றுதற் கருத்தா ஒருவர் என மும்மடி ஏவல்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (வீ.சோ.பக்.248). மலையாள மொழியில் வி, பி வடிவங்கள் அதாவது வருவிக்கு, வருவிப்பிக்கு என்பன ஏராளமாக இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. இருமடி ஏவல் பற்றி நச்சினார்க்கினியர் கூறும்போது “முற்காட்டிய முன்னிலை ஏவல் ஒருமை முற்றுக்கள் ஒருவனை நோக்கி, ஒன்றனை ஒரு தொழிலைச் செய்வி” என்னும் பொருண்மைக்கண்

நடத்துவி, நடப்பி, வருவி, விரிவி, விரிப்பி, ஈப்பி, கொடுப்பி, கூவுவி, மேவுவி, கைப்பி, நொவ்வுவி, போக்குவி, வெளவுவி, உரினுவி, மண்ணுவி, பொருளுவி, திருமுவி, தின்பி, தேய்ப்பி, பார்ப்பி, செலுத்துவி, தெவ்வுவி, தாழ்த்துவி, கொள்ளுவி, வெ/குவி என எதிர்காலத்திற்குரிய வகரமும் பகரமும் முன்னிலைக்குரிய இகரமும் ஏறி இடைநிலைக்குரிய

எழுத்துக்களும் பெற்று எடுத்தலோசையான் நிற்கும் என்று உணர்க (தொல்சொல்.நச்சி.226) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், நடத்துவிப்பி, வருவிப்பி, நடப்பிப்பி எனவும் வரும் என்கூறி, இவற்றை இருமடி ஏவல் என்பாரும் உளர். இவற்றை இருகால் ஏவுதல், கூறியது கூறலாம். ஆதலின் இவை இழிவழக்கு என மறுக்க (தொல்.நச்சி.226) எனக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு வருபவை பெரும்பாலும் வழக்கில் அமையுமா? என்பது ஐயத்திற்குரிய ஒன்றேயாகும். விதி வடிவங்களாகவே அமைவதால்தான் இவற்றை நச்சினார்க்கினியர் இழிவழக்கு எனக் கொள்கின்றார் என்று சுபாஷ் கருதுகிறார் (சுபாஷ், 2001:43). தமிழில் இவ்வாறு வரும் வடிவங்கள் மிகவும் குறைவு. அவ்வாறு வந்தாலும் வழக்கில் அது செயற்கையாக அமைவதால் நச்சினார்க்கினியர் இதனை இழிவழக்கு என்று கருதியிருப்பார் போலும்.

தன்வினை, பிறவினையைப் பற்றி கு. பரமசிவம் கூறும்போது இப்பாகுபாடு தொல்காப்பியரால் கூறப்படவில்லை. நன்னூலிலும் தன்வினை என்னும் சொல்மட்டுமே இடம்பெறுகிறது (332) இவ்விரண்டு நாற்களுக்கு உரையெழுதிய வர்களே தன்வினை, பிறவினை என்னும் பாகுபாட்டைக் கூறியுள்ளனர். ஒரொற்றுப் பெறுவன தன்வினை என்பதும் ஈரொற்றுப் பெறுவன பிறவினை என்பதும்

அவ்வரையாசிரியர் கொள்கையாகும். ஆனால் அவர்கள் தந்திருக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்கும்போது 'ஆட்டு' என்பது போன்று பகுதியில் ஈரொற்றுப் பெறுகின்றவைகளையே அவர்கள் பிறவினைகளாகக் கொண்டார்கள் என்பது விளங்குகிறது. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இலக்கணக் கொத்து என்னும் நூல்தான் முதன்முதலாக இப்பாகுபாட்டைப் பற்றி ஓரளவு விரிவாகக் கூறுகிறது. தானே செய்யும் செயல் தன்வினையென்றும் பிறன் ஒருவனைக் கொண்டு முடிக்கும் செயல் பிறவினை என்றும் வரையறைகள் சொல்லுகிறது. ஆனால் இந்நூலிலும் பகுதியில் ஈரொற்றுப்பெறுகின்ற 'ஆட்டு' போன்ற வினைச்சொற்களே பிறவினைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும் ஆட்டுவி போன்ற காரணகாரிய வினைச் சொற்களும் பிறவினைகளாகவே கொள்ளப்படுகின்றன.

'பிள்ளையார் தலையை ஆட்டினார்'

இவ்வாக்கியத்தில் பிறனொருவனைக் கொண்டு முடிக்கும் செயல் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. பிறவினை என்பது தானே செய்யும் செயலைக் குறிக்குமானால் தன்வினை பிறவினை என்னும் பாகுபாட்டிற்குப் பொருள் இல்லை என்று தன்வினை - பிறவினை என்னும் பாகுபாடு தமிழ் மொழியின் அமைப்பை விளக்குவதற்கு உதவாது என்று கூறுகிறார் கு. பரமசிவம் (1983:214). செ.வை.சண்முகம் தன்வினை பிறவினைபற்றிக் கூறும்போது தன்வினை செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையாக இருக்கும் வினைகளுக்கே பொருந்தும் என்று கூறுகிறார். இக்கருத்தை சுபாஷ் அவர்கள் எதிர்த்து 'உண்டான் என்னும் தன்வினை ஊட்டினான் எனப் பிறவினையாய் வரும் இதில் உண்டான் என்னும் தன்வினையிலும் செயப்படுபொருள் குன்றாமலேயே வந்துள்ளது

என்று கூறுகிறார். (2001:44) மேலும் அவர் செயப்படுபொருள் குன்றிய குன்றாவினையடிகளோடு பி, வி, ப்பி என்னும் உருபுகள் சேரும்போது செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையடிகள் எல்லாம் செயப்படுபொருள் குன்றா வினையடிகளாகவும் செயப்படுபொருள் குன்றா வினையடிகள் எல்லாம் இரு செயப்படுபொருளை ஏற்கும் வினையடிகளாகவும் செயப்படுகின்றன என்றும் கூறுகிறார். ஆ.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் இயக்குவினை பிறவினையென்று பெயர் பெறும் என்று கூறி தன்வினை, பிறவினை என்னும் பாகுபாட்டை இயக்குவினையில் அடக்கியுள்ளார்.

முடிவுரை

தன்வினை பிறவினைகளுக்குத் தொல்காப்பியம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. தொல்காப்பியன் உரையாசிரியர்களே பிற வினையை உருபு நிலைகளில் விளக்கி இருமடி ஏவல் மும்மடி ஏவல் என்பதனை இழிவழக்கு என்று விளக்கியுள்ளனர். இடைக்கால இலக்கண நூல்களுள் வீரசோழியமே தன்வினை பிறவினையை மிகவிரிவாக ஆராய்ந்துள்ளது. வடமொழிக் கலைச்சொற்களைப் பயன்படுத்தி பிறவினையை விளக்குகிறது. வீரசோழியர் காலத்தில் பல விசுவாசப்பெற்று வளர்ந்த பிறவினையைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இழிவழக்கு என்று கருதினர். ஆ. வேலுப்பிள்ளை தன்வினை பிறவைனையை இயக்குவினையில் அடக்க கு. பரமசிவமோ இவ்வகை வினைகள் தமிழ்மொழியின் அமைப்பை விளக்க உதவாது என்றும் இவை உருபனியல் தொடரணியல் பொருளணியல் ஆகிய மூன்றிலும் வேறுபட்டு வருவன என்றும் கருதுகின்றனர். எனினும் இத்தகைய தன்வினை பிறவினை வடிவங்கள்

இன்றைய வழக்கிலும் பயின்றுவருகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பார்வை நூல்கள்

கோபாலையர், தி. வே., பிரயோகவிவேகம், ஆண்டவன் ஆஸ்ரமம். சென்னை, தமிழ் நாடு, இந்தியா, 1997.

சுபாஷ் சந்திரபோஸ், காலங்கள், மெய்ய்ப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், தமிழ் நாடு, இந்தியா, 2001.

கோபாலையர், தி.வே., வீரசோழியம், ஆண்டவன் ஆஸ்ரமம். சென்னை, தமிழ் நாடு, இந்தியா, 2005.

சோம இளவரசு, நன்னூல், மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை, தமிழ் நாடு, இந்தியா, 2001.

சுப்பிரமணியன்., ச. வே., தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை, தமிழ் நாடு, இந்தியா, 1998.

பரமசிவம். கு., இக்காலத் தமிழ் மரபு, அன்னம் சிவகங்கை, தமிழ் நாடு, இந்தியா, 1983.

To cite this article

Hepsy Rose Mary, S. (2025). காரிதத்தாவும் காரிதக் காரிதத் தாதுக்களும். *Sparkling International Journal of Multidisciplinary Research Studies*, 8(2), 37-41.

ABOUT THE AUTHOR

Dr Hepsy Rose Mary, A. working as an Associate Professor and Head, Department of Tamil, University of Kerala, Kariavattom campus, Kerala, India. She got a Ph.D. in Kerala University on the Topic *Veerachozhiyam and Neminatham A Comparative Study*. She has published Eight books and edited seventeen books. She also published eighty articles in various journals in that twenty articles are published in UGC Referred journals. She also participated and conducted so many National and International seminars. She conducted five batches of Refresher Courses for College and University teachers. She won Best faculty award and Aayvuchemmal award. She has completed three minor project and doing one Major Project.
